

YAĞMURA

TUTULAN

ÇOCUK

TUNCAY KORKMAZ

Başka yol yoktu
Kalbimize basa basa gittik
Lakin göremedik hiç
Haberci kırlangıçlarını
Ebedi bir saklambaçta
Hapis mi kaldın yoksa?
Rüzgâr rüzgâr gel
Yalancıktan göz kırp bize
Sahici Fallarda
Bitsin bu ebedi gece
Mühür olsun
Güller buselere
Lakin
Sen nerdesin?

Mizgîn RONAK

Bekçi Bozalt

Gün ısırken bazaldın kırıışmış derisi altındaki parlak yüzüne,
Selam durdu bazalt, ağır gövdesini öne eğerek.
Hiç kapanmayan gözleriyle güne yorgan atıp sabahı beklemek, asırlardır
Tekrarlanan ritüel gibi
Fırtınaları örten sis, çığlıkları gizleyen sessizlik gibi

Gün ısırken bazaldın karışmış derisi altındaki parlak yüzüne derin bir iç çekti
Gövdesinde birikmiş nice nefesin buğusu yükseldi Dicle' den
Sert her bakışın hamurunda kanamışlık vardır ya... Canı ağrıdı bazaldın, öksürüp de
atamadığı irinin sızısında

Sırtını Hevsel'e dayadı bazalt. Lakin bahçede kuruyan nehirlerin yitiğini duyumsayarak ve nehirle Gidenlerin kendisine çarpan kısık seslerinde hırpalanarak.

Yine anımsadı!

Kolladığı nice çınarın bağrına vurulan baltayı, tek tek dibine düşen nice filintayı. Başından tacı alınan serpilmiş papatyayı,

ve
ne kadar tırmansa da
bir türlü tutunamayan
mor gülüşlü nice sarmaşığı...

Gün ısırken bazaldın kırıışmış derisi altındaki parlak yüzüne...
Toz bulutlarının istilasında soluksuzluktan çırpınan ceylan yüzleri; günün yokluğunda
türeyen- geceden de kara – hançer gölgelerinde kayboldu
Ve vakitsiz çakan hain şimşeklerin ve ateşten dolular cehenneminin
daha yüklü iken anız saydıkları
yaktıkları
göründü!

Ama!

Gün ıştırken bazaldın kırışmış derisi altındaki parlak yüzüne, selam durdu bazalt
ağır gövdesini öne eğerek. Tanıklığın marazı kanasa da

hâla kadim kökler sarılıdır

o vakur

bazalt

kollarda...

BİR DOLUNAY VAKTİ

Be hey dolunay!
Cellâdımla ortak ahababım
Ne buluyorsun ki yüzü-söndürdüğü ocakların isinden- görünmeyene de gidiyorsun o sana ne
anlatabilir insan ömründen çizikleri duvara kazımdan başka?
Oysa ben.
Ziguratta yaşayanların kurgusu ranzada üst katta bulunsam dahi!
Özgürlükten alı konuluyorum... Yetmez mi? Anlatacaklarım var o halde;

Ben

Bazen!

Bazen bu yataktan sıyrılıp gümüş bir yola düşebiliyorum ve sonunu hatırlayamadığım aylarda ekemediklerime gidebiliyorum

Mesela

Fermuarı kapalı donsuz çocukluğuma dönüp gölgede büyümüş teniyle uyuyan güzel bir kızı izliyorum. Çocukça gülüp yaşımdan büyük laflar edebiliyorum.

Mesela

İkizlerini emziren kısır bir kadına dönüşebiliyorum. Göğsümde yükselince alev hemen kaçabiliyorum

Mesela

Talaşı, para olan bir sobada sırtını ısıtan çulsuz oluyor ve yaktığım kıymetsiz kâğıttaki kıymetli şahıslara sırtarak “orada olmayı siz seçtiniz” diyebiliyorum.

Peki ya cellât...

Ne anlatabilir ki sana

Yürüdüğü sokakları izleyen buzdan sarkıtların aslında kopardığı fidelerin çığlıkları olduğunu mu?

Öptüğü kırmızı bal akıtan dudakları aslında yalnızlığını paylaşan kara bir yılanın soğuk ve çatal dili olduğunu mu?

Avucunda ki çocuk elini parmaklarını dolaşan kurtçukları örtmek için tuttuğunu mu?

Ve yemyeşil çimlerde aslında çamur ile kandan ayakkabısını gizlemek için yürüdüğünü mü?

Her seferinde çimlerin “filler bassın razıyız, ama sefiller değil” deyişini mi?

Dolunay

Cellâdımla ortak ahabım. Söyle bana “o” ne anlatabilir ki sana?

Kızıyorum. Ve adalet ve hâkimiyet ve insaf arıyorum böylesi bir ahablıkta...

Dolunay gözlerimde oturup bana yanıt verdi” ey sakallı çocuk”

Gümüş yolu fark etmen için harcı özlem sıvası elem bu kapısız ve yolsuz yurda uğraman mı gerekirdi.

Cellâdınla ortak ahbablığımın sorgularsın demek

Bana söylediklerin ile anladıklarım arasındaki farkı biliyor musun?

Mesela

Fermuarı kapalı donsuz çocukluğuna dönüşün aslında payına hep en güzel donlar düşen bir cinsiyetin ve görünsün diye “ kutsal bamyası” fermuarı açık tutularak büyütülmesinin ızdırabı ve utancından olmasın.

Ve

Gülerek izlediğin o uyuyan güzel kızın gölgede büyümeye mahkûm edilmiş tenine asıl sebep; senin ve senin gibilerin sarf ettiği yaşından büyük laflar olmasın.

Mesela

İkizlerini emziren kısır bir kadına dönüşebilmen aslında ellerine kazıdığın uçurumda yankılanan ağıt ve kırıkmış bir hayata gösteremediğin vefadan olmasın.

Göğsünde yükselince alev hemen kaçışında -kazıdığın uçuruma vesile- fotoğraflardaki vakur pozlarının sarsılma ihtimali ve kaygısından olmasın

Ve şu paralarını yakan çulsuza dönüşmen aslında göğsüne yükseltilmiş kâğıtların yerde süpürdüklerine tanıklığından sanıklığından olmasın.

Şimdi söyle bana!

Yüzü teşhir olmuş cellât ile maskelerini kanıksamış bir kalabalık arasındaki fark nedir.

Ya sen

Cellâdın bıraktığı yaradan gözlerimi suçluyorsun bu da yetmezmiş gibi asıl cellâtları sözlerinle gizliyorsun.

Sustum...

Hiçbir şey diyemedim...

Elimdeki tavşan kanını dolunayın şerefine kaldırmaktan başka.

TAŞIN DİLİ

Bir taşın ağırlığı kaldırıldığı yerde bıraktığı izde aranmalı...

O izde hapsedilmiş resimlerde...

Ağırlığı rüzgârların ateşten kuşların ve kırmızı karların istilasını görmüş bir kar dibindeki toprağı nakşeder tanıklığını...

Saklı yazınlarda durur kayıp zamandan kırıntılar...

Ve kırıntılara sığmayan zamanı aşmış hayatlar.

Bir taşın ağırlığı üstündeki tortuda aranmalı

Zamansız gidişlerden kalan küller ve közler birikintisi akan tuzlu damarların bıraktığı volkan etkisi

Ve kuytuluklarda ışığı söndüren dokunmaların
çöküntüsü görünmeden bir taşın ağırlığı bulunabilir mi?

Vaktinde gülistan olandan payına gölge düşmüş bir taşın kıyamet anların sureti çarpmış
kabartıları bilinmeden
hele bir de mermerlerden kaleler yapmış canavarın gövdesine atılan bir taş ise
dili çözülmeden hakikat anlaşılır mı?
Bir taşın ağırlığı dibindeki resimlerden yara almış çocuk düşlerinde aranmalı...

GİDENDEN KALAN

*'Geceler kara tren geceler
Geçiyor yüreğimden geceler
Bende resim var
Gülmüyor yüzüme'
Nazan Öncel*

Gidenin
Ardında bıraktığı bitimsiz yollar ve duraklarda kayboluruz...
Yürüdüğümüz bütün yolların uçsuz olmasını ve bizi gidenin bıraktıklarından
-ne varsa-
uzaklaştırmasını isteriz
Ve yön­süz/pusulası unutmak olan her adımda, çıkmaz sokaklara çarparız...
Sonra, karşımıza çıkan ilk durakta oturup, belki bir kervanın, belki bir rüzgârın, belki
kanatlının gelip bizi
-Kırık yanlarımızla-
alıp, götürmesini bekleriz
Ve karşımıza çıkan bir çift ışığa aldanıp peşine takılırız.
Aldandığımız ışığın, “kırık parçalar avcısı ve iştahının parıltısı” olduğunu fark ettiğimizde...
Artık geçtir!
Ve edinmediğimiz adettendir
-belki aidiyetsizliktendir-
Hatayı, gidenin boynuna asarız...

Gidenin

Ardında bıraktığı mevsimsizliktir...

Çokluktan mahrumluğumuza vuran güneş; ıssızlığımıza vuran ateştir. Kavruluruz! Ve sığındığımız her gölgede yanmış/dökülen derilerimize bakarız. Pul pul düşen, içimizde oturmuş ve sindirilmeyen gidiştir...

Son baharda ağaçlardan dökülünce ikizlerimiz, kendi solgun yüzümüzden kaçarız. Ve kışlar gelip çatinca –gidenden kalan- kül ile közde terleriz.

Ve ilkbahar yağmurları boşalınca, göğsümüzde artık yarım olan elmanın, takatsizliği ile düşeriz

Üşürüz
Titreriz!

Gidenin

Ardında bıraktığı

-yırtılıp atılamayan, ısınmak için bir tebessüm aranılan, gülmeyince lanet okunulan-
Fotoğrafa bakarız. Yollar, duraklar ve mevsimsizlik döngüsünden sonra gidenden kalan tab
edilmiş yüzün, çizgilerine dalarız...

O çizgilerde kendimize rastlarız!

Oysa!

Gidenin ardında bıraktığı fotoğrafta, sonrası olmayan vakitlerin evveline gidiş, içinden çıkılmaz borandır. Hele birde zaman, bir ırmak gibi akmışsa üstünden, bize kalan saplanılan balçıktır.

Artık geçmiş zaman kipleriyle söylenceler, dilimize” ah çektirerek” yapışır...
Ve bugün adressiz, izsiz bir boşluğa bakıp,

-uçurumdan haykırır gibi-

Fotoğraftakini çağırırken, dünümüzde yara almış kavuşma düşü, bugünümüzde koca bir yarık gibi dururken, ve yarınımız duyulamayacak ses, tutulamayacak el, akıtılamayacak ter iken gidenin, ardında bıraktığı fotoğraf, gülümsüyor olsa da,

biz ağlarız!

BİR AYAKKABI MASALI

Ovanın yüksek topukluları, camekân konaklarında divan kurmuşlar.

Bu “ zat-ı mahterenler” hangi masalda bir araya gelseler, anlatılara” bir varmış ve artık yoklar” denilerek başlanırmış. Bundanmış onca masalın kayıplığı...

Velhasılı kelam

Tüketilmiş kara taşlı yolların kıtlığında açlıklarını giderecek ve yüksek topuklarının izlerini gösterecek, kızıl toprak patikalara içtahlanmışlar. Zirvelerin harikuladeliğine bakıp cezbi ile tutuşarak, bir şeyler yapmak için divana oturmuşlar

Bu divandan habersiz, zirvelerin sarp kayalarında –âdete uçarak- gezinen bir ayakkabılar ailesi yaşarmış.

Evvel zamanlar içinde sırtlarına yüklenmiş sürgün izlerini silerek, kılıç kesiği ve kurşun deliği ile dolu tabanlarını, dağa vererek çoğalmışlar...

Kadim şahikaların, mütevazı adımlarında birbirlerini yaralarıyla kucaklamışlar. Dışardan bakanların midesini kaldıran irin yarası aynı olanların kalplerini saran bağıdır!

Asaleti, ciladan edinmemiş” cizlavet”.

Biriktirdiği terde gülümseyen “ qere lastik”. Zemheri vakitlerde dövüşen “ mest” rengi solgun, kendi sıcak “ küçük çizmeler”. Süsü, tokasından ibaret “ terlikler” ve zirvede yağan beyaz ölümün çetin tecrübesi “ lekanlar”

Ovanın fırçalarıyla kirlenmeden asırlar eskiten koca aile!

Yüksek topuklular divanından, postal sürüleri salınmış! Bulutlardaki yaylalar için, koynunda gezinenler de vurulmalıymış!

Ve tırmanmaya başlamış sürüler. Postallardan yükselen toz değil, tozda boğulanların külleri kaplamış gökyüzünü...

Bu karabasanlar için pusuya yatmış ovanın yumurta topuklu varoş ahalisi de katılmış sefere aşağıdan yukarıya çıkan siyah çığ gibi...

Sonra filelilerin de atıldığı, sonra köselelerin peydahlandığı talan sürüsü!

Gün, uçan ayakkabıları faklama günüymüş. Onlardan arınacak toprağı pay etme, kara taşlı yolların tatsızlığına tuz serpme

Ve

Sarp kayaların üstüne, aynalı vitrinler kurma günüymüş!

Kayaların, kıyamet islerinden katmer yüzüne ılıman düşlerin tütsülerini yakanlar ve bir fanusun altına, koca bir dünya sığdıranlar

düşmüşler yola!

Aynı coğrafyanın farklı köşelerine yapılan yolculuk ucunda vuslat olmayan –acıtan-zorunluluk...

Sekmeye başlamış küçük çizmeler. Bahar görmeden henüz tokası düşmüş terliklerin. Qere lastik ve cizlavetlere binmiş yük. Ve doruklarda gelen direnciyle yürüyen lekanlar da yorulmuş.

Sonra!

İçlerinden “yılan avcısı” olan küçük çizme “bu yolculuk yürüyerek yurda terk eyleyerek bitmez” demiş.

Ve değiştirmek için kaderi toplanmışlar! Geri dönüp cenge karar kılmışlar! Tabanlarını sağlamlaştırıp, renklerini topraktan almışlar.

Ve adlarını da” mekap”
Koymuşlar...

İşte o gün bugündür “bir varmışlar ve hep var kalmışlar” ...

DİLEK AĞACI

Komşularım hayıflanır bir yatırın üstünde büyümemiş olmaya ve ruhun terk ettiği kemikler
üstünde bir konak yapamamaya.
Aranır durmaksızın
Belki bir kemik belki rüyalara düşen siluet belki bir sembol, belki hayatını adayarak dillerde
dolaşan bir kahraman, belki bir tutam saç
ya da kan işlemiş bez parçası,
belki de sadece bir gözyaşı şişesi takılır attıkları, kancaya...
Komşularım çok hayıflanır üstünde dallanacak taşsız/isimsiz bir mezar bulamamaya...

Ah şu komşularım...
Çok özenirler çaresizliğin hayali ışığına bürünüp, güçsüz yüreklere “ avuntu ibadetgâhı”
olmaya.
Ve hayranlıkla iç çekerler diz çökmüş karabalıklara
Ey tabiat ana!
Yüz sürmeler, etek öpmeler ve diz çökmelerin tanığıyım...
Ve en büyük isteğı
Dallarına bağlanmış çaputlardan kurtulmak olan bir dilek ağacıyım...
Ve ben
Kendi dilekleri olan, sadece ve sadece bir ağaç olmalıyım...

MOLOZDA BÜYÜYEN MANOLYA

Viran ve iğreti bir moloz yığını altında büyüyen manolya. Ki nicedir...
Ömrü endanı, görkemli serpişi ve büyüleyen nefesi aşk uğruna! damarlarındaki kalıt ve ayaklarını sarmalayan bereket, öyle fısıldamış genlerine...
Yaşam:
Gönlüne taht kurana, nefesini verme düşü...
Ve sonra yaprakların tek tek, dans ederek, tebessümle düşüşü...
Aşka ulaşana ölüm var mıdır?

Viran ve iğreti bir moloz yığını altında büyüyen manolya...

Önünde iki seçenek vardır manolyanın

Biri:

Bu beton yığını altında, esaret suyu ile büyümeye devam etmek!

Yani uzayacak zamanda düşleriyle serpilmek.

Hak etmeyen bakışlara görünmeden, haşmetli bir

Çift gözün kendisine degeceğini umut etmek...

Kalbi titreten düş varsa, esaret mümkün müdür? Bütün manolyalar buna “ hayır!” der.

Bu seçeneği tercih ederse manolya, onu hak eden bir çift göz, yığına aldırmaksızın görebilecek midir? Ne kadar da güzel koksa molozun gölgesi silinip, sinmiş beton kokusu sökülüp atılabilecek midir?

Diğer seçenek:

Esarete hayır deyip, yığının dışına haykırmak!

Yani, bir ihtimal dağılacak yığın sonrası özgür manolyalarla buluşmak.

Sıcak bir dokunuşun önündeki perdeyi kaldırmak. Ve aşka dair bütün haykırışlar gibi, saplanacak zehirli dikenleri göze almak...

Bu seçeneği tercih ederse manolya, bir böcek te dadanabilir! Methiyeler bezenmiş kara bir dokunuş, manolyayı avutabilir!

Duvarlar ardında, aşksız bir böcekle özgür olunabilir mi?

Ve aşksız bir özgürlük, görünmeyen duvarlarla çevrili koca bir esaret değil mi?

Viran ve iğreti bir moloz yığını altında büyüyen manolya...

Özgür mü olmalı, böcek riskini de gözeterek? Yoksa esir mi kalmalı, pelerinli kahramanı düşleyerek?

Ve!

Yığın altında büyümeye karar kıldı manolya.

İntizarla serpilerek, esaretle gölgelenerek, umut edip gülümseyerek. Ve nicesi gibi “aşk için” belki de aşksız ölerek...

AYAK İZİ

Küçük, kırılgan ve pamuk patilerin, şefkatle açılmış kollara doğru attığı ilk adımdan hariç gerisi unutulması nişaneler. Pati, ayak olalı ve ayak, kas ile yağ hamurunda yoğrulalı, yere düşer ve hiç kaybolmayacak olan izler...

Her yürüyüş, ardında izlerden bir bellek oluştur. Bazen o bellek, yürüyeni de sollar ve önünde koşturur... Ve genelde unutulmak istenenlerle doludur. Ve özelde, görünmek istenmeyen izlere yüz çevrilirken yenilerine hapsolunur...

Nedeni nedir bunca kara ayak izinin? Ve sebebi nedir, ileriye atılan her adımda, geride kalma hissinin?

Küçük, kırılgan ve pamuk ilk adımlardan sonrası ayaklar, protez çoraplara sokulur... ve protezli yürümelerde, içteki gerçek ayaklar unutulur...

Hayat: yüksek basamakları tırmanma arzusu ve haliyle büyümek: düş dehlizlerinde yürümek olur. “ ileriye” kodlanmış çoraplarla, çıkılan her basamakta merdiven uzar! En yükseğe tutkuda, ne kadar ileriye gidilse de durulan yer, hep dip olur...

Ve protez içindeki bacaklar, bu yabancı yürümelerde yorulur.

Kalabalığın, atanın ve vatanın üfürdüğü, kıymetli kâğıtların sürüldüğü, içindekini esir alan çorap. Ve ardında bıraktığı izlerden yükselen,

sayısız ve isimsiz nice azap...

Ardımızda kalanlara geri gidemeyiz, dönüp bakmaktan başka! Ayak izlerinden çukurları örtemeyiz, kendi adımlarımıza sahip olamadıkça...

Ve

Geçmişin kırık dökük parçaları ancak “an” da ya da –sayılı zamanlar da kalsa- yarınlarda toplanabilir.

Bunun için, kurtulmak gerek çoraplardan! Vazgeçebilmek, başkalarına ait bacaklardan.

Sıyrılabilmek, gerçek toyluk ve sahte vakurluktan. Ve haberdar olmak, gözlerimize kodlanmış yüksek ve ileri yollar içindeki bataklıktan...

O zaman!

Her ayak izi bizim olur. Ve adımlarımızın henüz atılmadan sesleri, yüreğimizde duyulur...

**Beyaz Tlbent
Fistan Gç
Anne Kokusu**

Beyaz Tlbent

Kusura bakma Marx amca
Ben sosyalizmi anamdan öğrendim
Stalin yoldaş, bıyıklarında çürüttü
Anam ise
Karnında büyüttü.

Ateşi, öfke ve hasetle korlanan cehennemde yüzler isli ve yarın sislidir... Ak kalmayı başaran tül'ün sebebi ise bend'inde ki sevgidir. Ve sevgi çağın kader bilmez ellerinde solan cennetidir
Beyaz tülbent

Henüz civan saçların, zülfünde ki kına durur tülbentin ardında. Ve birçoğuna evvelden yazılmış zahiri âşıkların, elemleri de kınanın altında

Ve baharındayken hayatın, geçen ömrüne bakmadan, kanında göz açışların tebessümüne tutulan tülbent.

Coşsun/ aksın diye nehirler, kendi ararmışlığını gizleyen
tül den bent...

Nice kırmızıya bandırılmış gecenin hayal kırıklığı, nice soğumuş heyecanlar değen bezlerin sararmışlığı durur altında.

Ve almaktan çok verilen sevginin büyüttüğü sabır...

Beyaz tülbent

Birikmiş yılların pası, yaşanılan zamanın ahı durur altında.

Ve sütünden dirilenin bıçak izleri... Elini tutandan, elinde büyüttüklerine bırakılan mirasın silinmez kiri.

Ama beyaz tülbent için en zoru!

Elinden uçmuş kuşların dönüşünü bekleyen ve her kanadı kırık kuşun tşnde inleyen yürektir. Üstünü örttüğü; acıyı sessizce yaşıyan asalettir.

Kaç halaya tanıklık, uzaktan! Kaç i çekmelere vesile düğün alayı... Ve üstünden kaç vakit geçse de, genin mrvetine saklanan kınayı, taşıyan tülbent.

Zirveler vuran" katil şimşeklerin" sesini ve çığ dolmuş vadilerin rpertisini taşıyan tülbent.

Beyaz tülbent

Soğumuş canlara ağlayışı, nicesi sıcak kalıp dönsün diye çırpınışı ve güçsüz ve yassız bir hayat için yakarışı taşır kendinde...

FİSTANIN GÖÇÜ

Toprak, süt ve berfin kokulu fistan...

Yn, diken ve çakıl olan yastıklara baş koyanların, taşıdığı, pamuk ve çelikten kalkan...

Toprak; fistanaya yol gösteren tohumlar yatağı. Büyüyen ilk göz aışların yurdu ve süssüz atağı.

Süt; fistanadan düşen aklık, fistanın örttüğü paklık. Kalkan olunmuş çeşmeden akan şerbeti bal ve saflık.

Berfin: en olmaz etin vakitlerin paylaşılan gülüşleri. Nefessiz kalan yükseltelerde, benzer hayat yürüyüşleri ve fısıltılar ile birbirine akıttıkları dertleri...

Ve fistanı hoyrat bir rüzgâr savurur! Zift, kan ve kaktüs kokulu yurtlara...
İçine düşülen sürgü kısıkcı. Topraksız ve berfinsiz kaynayan sütün verdiği acı... Rengi solan
fistan, taşları dökülen ise kayıp tanrıçanın baş tacı.
Ve seçilememiş “ hayat arkadaşı” yanındayken bile.
Fısıldayarak seslenir, artık çok uzakta kalan berfine...

Kulîlka berfê

Di bêaxîye de çerm, diterike û zuhaye. Ê şîrê kû di nav vî çermê de dikele, diquse û dibe
bizotê agir li ser birînan de... Axa dûr û şîr ê qusandi...

Hawar kulilkê! Êş, di kuxîkan de û kuxîk jî di bin rengên min de veşartî...

Kulîlka berfê, bê dengîya me dişibe hevdû bes qedera me na! Ve bûn û coşa me dişibe hevdû
bes temirandîna me na...

Em herdû jî di nav cemedan de dikenin. Ê pişta xwe didin pêsîrên germ. Ha ax ha jîn...
Em herdû jî bere xwe didin tava rûken. Ê di bê tavîyê de diçilmisin.

Tû

Di bin tîna rojê de, xwedî ya emre xwe yî ... Emrê te yê, li gor tekin, li gor min pîr dirêj... Ê
koçberîya te bi wext û bi dile. Jî ber kû tu yê dîsa vegerî warê xwe.

Lê ez?...

Di hesreta tîna rojê de diminîm. Evrên reş û xapînok, ji emrê min salan didizîn. Emrê minê
kû li gor te dirêje, li gor min pir kin... Ê koçberî ya bê wext û bê dil dikeve para min. Di ware
xerib de ez çawa me tu dizanî?

Sêla sorek ketîye singê min, lê hişin nabe ruyê min!..

Kulîlka berfê

Bê dengî ya me dişibe hewdû, lê qedera me na!

ANNE KOKUSU

Evlerini, sırtlarında taşıyanların sağ gözlerinde başkalarının ağıdından çökmüş buğu, sol gözlerimde ebedi konakları gülistan yurdu...
Ve bedenlerinde hep gizledikleri, asi kostümlerle örttükleri
Ve zelzele ve boran ve gürültü dinince/bazen dinmeden içinde!
Yıldızlara doğru yeşil bir patikada ya da pencereye sıkışmış bakışlarla, geçmişe doğru soluk yolculuklarda
Hatta lanet ve kesafet yığınlarında bile içlerine çektikleri,
Anne kokusu...

Evlerini, sırtlarında taşıyanlardan; bir kaya dibinde uyumuş olan kanatlarıyla konuşur...
Lakin artık duyulmaz...
Hala kayalar üstünden atlayabilen ise, kaslarıyla konuşur. Böyle hallerde “ana” bile bir sır gibidir, ifşa olmaz...
Ve konuşmak –kaya soyundan olmayan- eğreti taşlarda sıkışmış olana kalır. Ama kokusu can etekten uzansa da halat, artık tutamaz.

“Ana/Dayê!

Ayrı düştüğümüz anların hatırasına bana bir avuç buğday al ve hayatın ikiz çeşmeleri arasında sakla. Gelirsem, birlikte göle serpeceğiz! Lakin ağıımıza takılacak süt kokulu başaklar, bana kalsın...

Bana bir avuç suyu karnında sakla. Ayrı düştüğümüz anların hatırasına, örtünmeden/uryan, içine atlayacağım. Attığım her kulaçta büyüyeceğim, evveli gibi. Ve saçlarıma tarak vurmayaacağım, ayrılız yine! Bir de parmakların varken, saçlarım tarağı ne yapsın...

Anne/Dayê

Beklemeye takatin kalmazsa eğer, bana bir avuç kendini sakla... Geçtiğim her yere sür. Sonra bir nehir ile toprağı savur

ki
eştiğim her yerde, sen fışkırırsın...

ÇAĞLAYANIN TADI

Bizim bir çağlayanımız var. Kılam söyletir bize, görününce tabiat ananın bu sesinden gümüş yansımalar. Yansı, günle yer değiştirince yüzlerini yıkar menekşeler. Ve günün ateş tebessümleriyle, yanağı kabuk değiştiren dağlar. Ve şılan ağaçları, kadınlarımız gibi. Meyvesi ve gölgesi ile doyurur börtü böceği ağaçların tümü gezintide ve ürkmez ceylan gözleri. Şeytan şerbeti hasete bakmadan ak çağlayandır içtikleri...

Kaç kez zürriyetsiz rüzgârlarla gelmiştir kapkara şimşekler! Çökmüştür zemheri ve onunla türeyen “dişten ibaret” sayısız heyula. Kavuklarında birikmiş açlık pasını, yıkamışlardır çağlayanımızda. Ve yaşı bilinmez kan fosilleri karışmıştır suya... Kaç kez gölgesi de dökülmüştür şılan ağaçlarımıza. Gözleri, kara inlere gömülmüştür ceylanlarımızın. Davetsiz gelenden, etekleri yırtılmıştır tabiat anamızın ve başıboş gözü görmez atlar gibi vakit, hırsız olmuştur çağlayanımızın.

Zemheride türeyenler başlarını kaldırıp, ulumuşlardır hep bir ağızdan. Günün öpüşünden mahrum kalan dağlar, yanaklarındaki ısıruk yarığıyla kan ağlamışlardır. Ve ışığın huzmeleri kaç kez yasa girip alınlarına kara toprak bağlamışlardır...

Bizim bir çağlayanımız var. Ondan içinler bilirler ki sessizliğe esir çılgılık, kendi kaynağında çatlar. Bu yüzden kabuğunu yırtar çılgılık ve topraktan filiz atar. Ve çağlayanımız ıgıl ıgıl da olsa inatla akar...

DİNOZOR GÖVDELİ KARGA

1. PERDE

Kartalın kanadında bir çıban! Ve güneş ile mavi “ aldırma” diyorlar bir ağızdan. “ sen uç.”o”
kuruyup dökülecektir kanatlarından”
Uzaktan izleyen karga “ tanrım!” diyor. “ ne çirkindir bu kartal. Benim eşsiz güzelliğim durur
iken, gökte hürmet gösterilen bir aptal”
Sonra sinsice yaklaşp sesleniyor kartala
“ Yakışmaz asaletine, o çıbanla uçma! Mavi ile sarı arasında, bu yarayla kanat çırpma. İzin
ver “şifalı dost dilini” dayıyayım, patlamamış çıbana. Ve söz! Ah çekersem sırrımız olur. Laf
söylettirmem göğün asi kartalına”

“ Tanrım!” diyor kartal “ dostluk ne yüce bir erdem. Sevgi damlatan bir dil, yaralara merhem”
Sonra “ gel “ diyor kargaya “ gel yanaş kanadıma. Lakin kirletmeyesin ağzını dayanmaz
yüreğim buna. Gaganın kesigi ile vur ve otur omuzlarıma. Çıbandan irin akarken, ben kanat
cırpayım semaya. Ve diyeyim ki; ey ahali, artık üç kanatlıyım. Bakın, dostluğu taşıyım
omuzlarımda! “
Ve beklemeden dadanıyor karga. Ve ahı yükseliyor kartalın. Ve güneş, gözlerini kapatıp
yeniden açınca “ henüz bitmedi- n-!” diyor karga. Ve sızıyla / korkuyla konuşuyor kartal;
“ bittim! Çıbanın kökü hangi damardaysa söküp al. Bilirim dosttan gelmez zarar. Yalvarırım,
kanadımı kurtar!”

2. PERDE

Ve mavi ile sarının suskun katında, uçuyor karga.
Ve toprağı bile mavi gören kartal çırpınıyor aşağıda.
“ Tanrım!” diyor kartal, “ aşağıda çırpınmak ne acı üstelik görür iken tepemde takla atan kargayı!
Yükseğe tutku, dostluğu da delip geçen hançer. Bunu iyi anlıyorum okşadıkça yarayı ve farkında değilken önceleri, şimdi bende öğrendim sarı ile maviden düşler kurmayı...”
Ve karga tepesinde bir ağaca konuyor kartalın. Duymak istiyor sesini acizliğin ve yakarışın.
Ve kartal konuşuyor;
“ Ey karga, cüssenle ışığımı çalarsın. Aşağı, yanıma gelsen, kanadımda açtığın yaraya sığarsın. Ve unutma! Eninde sonunda sende, düş kuramayan bir kartala avlanırsın. Şu an herkes gibi- kendini yüksekte uçarken, dinozor gövdeli sanırsın...”

SOKAK KEDİSİ

Kıvrak bir tene serpiştirilen dişilik suyu, sokak kedisine has uyutma kuru. Ve arzulamadan da al beni; konmaya amade erkediler için bulunmuş. Sonucu şaşmaz oyunu. Sokak başlarında hırlayanlara, kuyruk sallayarak yürüdü kedicik. İzleyenler, kıymetlenmiş saydılar hırıltılarını. “bu kıvrım sana, kuğu halim diğerine, kokum öbürüne” diyen kedicğin tenine, yol açtı ahmak yutkunmalarıyla er kediler. Ciğerci dükkânın bulunduğu bir semtte yaşamak, sokak kedisi için kefareti ağır bir durak. Er kediler mahallesinde, pençeler değmeden üstelik? Zor! Üstünde, kalın urganlardan bir tor...

Takıldılar peşine yardımsever, hayır’ sevmez er kediler. Gözlerle başlayan dokunmaları, tırnak izleri ile biten “ baldır sevdaları”...

Kaçını tumturaklı, kırmızı sözlerle eyledi.

Ve kaçını, gelecek günler için listesine ekledi.

Nerden bilecekler kedinin tüylerine karışmış, unutulmayı bekleyen, lekeli okşanmaların kalıntılarını. Ve nerden bilecekler püsküllü kuyruktan dibe çökenlerin, derisini yaktığını...

Başıboş kediler tayfası vardı bir de. Sokakların sahipleri varken, kediciğe yavaşamadılar bile, çatılardan bakıp, hayal kurma düştü paylarına.

Ne fark eder kedicik için.
Ha yaşadıkları, ha damdakilerin
tasarladıkları!

Mahallenin ciğercisine varınca, yol açtı büyük kediler. Eşlik edenler, emaneti sağlam
getirmenin gururunda. Bir de sonrası yaşanacak anların, resmi akar ağızlarında...
Doyurdu karnını kedicik. Hepsi o kadar!
Bütün pişmanlıklar doyumdan sonra başlar...

-yeniden acıkana kadar-

Başkasının kurnasından içilen su, hayat
değil, gırtlığı kemirecek ve
dövülmelerle düzelmeyecek hatalar...

Ve sıra en iri olan er kedidedir artık!

(irilik, cüsseden öte, arkada sıralanmış sofralardandır.

Ve bu sofralar için miyavlayanların varlığındandır.)

Sessizce en iri olanla yürüdü kedicik. Sokağın çöp tenekesine yöneldiler. Ve hırıltı ve kokuyla ağırlaştı zaman!

(iştahları, çöplük horozundan

çalınmış er kediler buna” meşk” dediler.)

Ve kedicik, yalandan zevkin melodisini çaldı. Yanındakinin “ sağlamlığına” çoğalsın diye övgüler...

Kimine göre denge, kimine göre ebedi bir vaka tamamlanınca, ardında uyumuş bir et kütlesi bırakarak ve hala damgalayan gözler arasından sıyrılarak yürüdü kedicik. Fısıltının da altına inerek, şu sözleri düşürdü dilinden;

Tırnaklarımın arası

Ve yüreğimdir bana kalan.

Gerisi

Terlerinizin yarattığı katmer

Ben,

Mahallenin sokak kedisi.

Katil er kedilerin vazgeçilmez perisi...

KOZMO-KOMİK TARİFLER

Kızıl karadan, pembe adaya kulaç atanlar... Vardıkları renkli cam kıyılarda, kendi tatlarından kaçanlar... Ve öznesi olmak için şamdanlı sofraların, ‘ada’yla ‘kara’yı harmanlayanlar...
“ Efendim, aşçılarımız olan bay ve bayan kozmo özel bir m n  hazırladılar.
Tandır ekmeğinin içinde kalamar. Çiğ köfte! Ama kıyması havyar. Istakoz üstüne dut pekmezi. Yanında galetalı keklik kanadı ile pişirilmiş, sarımsak –yoğurtlu ada karidesi. İçecek olarak da, şırdan ile kaynatılmış kısrak sütü.
Afiyet olsun – “
Biraz buna benzer kozmopolit kimlikler ile kozmo- komik tarifler...

ÖZGÜR ÇEKİRGE

Havada hızla uçan bir serçe. Ve ağzında tek bacağıyla, can çekişen bir çekirge...
Esaret, sadece esir olana vermez eziyeti. Esir yaşadıkça, esir olanın bitmeyecektir çilesi!
“Hayır ölmemeliyim” dedi çekirge. “gücümü toplayıp, bir darbe vurabilirsem eğer, mutlaka çatlayacaktır bu cendere.”
Yaşam tek bacakla da tatlıdır ölüm anında. Ve susuz bir çöl, ormandır esir zamanlarda!

Korku ve tereddütlerini tek bacağıyla ezerek, cesaretin galeyanını kanatları altında gizleyerek, bütün enerjisi ile vurdu çekirge!

Açıldı mengene!

Çekirge yeri çekerek, göğü iteleyerek savruldu/rüzgârların ayaklarıyla koştu/ korktu/çoştı...

Eski bir özdeyiş:

“ Korkudan doğan titreyiş, kırar bacakları. Cesaretin beslediği titreyiş, coşturur adımları.”

Alçak, düz ovaların soğuk ve yüksek setler ile çevrili mekânına düştü çekirge.
Mekânın dışı;
Yüzüne mecburiyet hükmetmiş, etkisiz şark serçeleri gard-ını almış ç-ıyanlar nöbet tutmakta.
Mekânın içi;
Canavarın ön dişini kıranlar/canavarı hiç tanımayanlar. Duvar mevsimini soluyup,
öksürüklerini kendinde saklayanlar...
Paralanmış teniyle, duvar dibinde kıvranan çekirgenin etrafını sardı benzerleri. Hüzünlerini
gizliyordu sonradan taktıkları ejder gözlükleri...

İçlerinden biri konuştu;

“metal ve beton tadında bu sabah vakti, serçenin ağzından kaçıp, ‘tipsiz’ yüksek setler dibine düşen çekirge arkadaş! Söyle bize lodosa mı vuruldun, bu muydu esirliğinin sebebi? Güneyin yosun kokusuna tutulup, bozkırında çürüyenler gibi... Yoksa sam yelinin kolunda, âşıklık ve şaşkınlık hali miydi esirliğine sebep? Öyleyse eğer esirlik, yaşadıklarının bedeli hükmü, sebepsiz kesilmişler çok burada. En azından sebebin var, buna sevinmeli...

Bura, kaçak zümreler yurdu. Dağlar, ovalar buna tanık!

Ve gergin yüzlerimize aldanma çekirge. Taşdığımız aşklar da kaçak! İstemeyiz aşkımız da olsun sanık!

Ve özgürlük! Buradaki adıyla toprak... Senin geldiğin, hepimizin gideceği yer... Bak, kokusunu çekiyoruz. Hemen duvarın ardında...”

Yaralı çekirge, gülümseyerek baktı karanlığa. Ama soğuyordu teni, üstelik kendi tanıklığında...
Etrafını saran bütün çekirgeler, hüzne banmış gözleriyle yaklaşıp, yaralı çekirgeyi ısıtmaya çalıştılar...
Bu sırada, duvarın üstüne tünemişti gagası çatlamış serçe!
Ve soğurken çekirgenin teni, serçeye çevirdi gözlerini.
Cellâdına da gülümsedi!
Ve tümünden soğudu bedeni kaydı gözleri...
Kalabalık, hep bir ağızdan dediler ki;
“güle güle özgür çekirge!”

PLATO-NIK HAL

Sarı ve uçsuz sahilleri olmayan bir umman fonunda, cevahirle işlenmiş tebessümden koca bir plato kurarız çelik suyuna bandırılmış, paslı çelik bileklerimiz çatlasa da biz, bu platoyu taşırız.

Zira hayatın, bize küsüp suratımızda patlattığı kapısını her gördüğümüzde,
-ki bu hiç de az değil-
o platoya koşarız.

Yaşadığımız gerçeklerdir üstümüze tulum geçirip, düş inşaatında usta kılan! Ve başımızı sokacağımız tebessüm yuvasına, sürekli sıva yaptıran.
Biliriz ki kaf dağının ardındadır aradığımız. Yine de oraya bakamayız. Baksak zümrütler, çakıl olur, elimizde taşıyamadığımız çiçekler kurur.
Bilmenin, görme evresindeki uçurumuna, çok düşmüşlüğümüz var...
Bu yüzden
Yüzümüzü, cevahirle işlenmiş tebessüme çeviririz...

RAF İLE TUŞ

Tozlu rafin yanında, göz kamaştıran camdan bir kuş... Emre amade kansız ve yaşsız mahlukat. Ve ayaklarında, dokunanı bir başka kıtaya taşıyan plastik tuş...

Bu çağda

Toprak değil, zift zümrüttür. Asfaltı kadar konuşur insanlar. Dijital bedenlerdir el dokuması aşkın yerini alanlar...

Bu çağda

Sevmek eski, şiir eski, söz, eskiden de evveli süslü bir rafin tozudur hepsi...

“ Okumaktan murad ne ?” sualini haykıra dursun ozan. –göz kamaştıran camdan, insan okunurken-
Raflardaki aşkın “suskun” şairi, etrafında döne dursun.- cam, resmini ifşa ederken-
Ölsün bin bir kez gece ve nameler şahsız kalsın- plastik tuş, ‘edebe biat’ etmez iken-

Tozlu bir rafın yanında, göz kamaştıran camdan bir kuş... Ve kitaplara pis pis sırtan plastik tuş...
Derken!
Odaya doğru yönelen iki gölge! Biri, senelerden ibaret reşit, diğeri henüz çok körpe.
Ve tozlar dökülsün diye kıpırdadı kitaplar. Ve heyecanlandı l ağaçların cilalı yapraklarına düşmüş mürekkepten ruhlar...
Ve zellikle,
Cevher yumurtlayan reşit değil, körpe olanın eli değsin diye bekledi yazınlar.

Dokunmayan elin paslanması ve dokunulmayan tenin pul döküşü gibidir kitaplar...
Her birinin kendinde soğumuş öyküsü canlandı yine. Olur da körpe gölgenin gözleri değer diye. Olur da plastik tuş erir camdan kuş kırılır diye. Ve olur da parlaklığın altında ki kirlilik, tozların altındaki paklık görünür diye.

Ve rafin bir tarafında büyük patlama! Evren, ışıktan bir rahim. Dünya, ayakları yere basmayan buhardan zerre. Aynı sıradaki başka bir sakin sudan gelişimizi anlatır. Bir başkasından, toprağa düşen tohumun sesi gelir. Kadının ellerinde bölüşür ekmek. Ve kelebeğin konacağı başak için keyfi gelir. Ve kraliçe arının kendine benzeyen bu büyük canlıyı kıskanası gelir. Ve sonra kaslar ile çatık kaşlardan doğan kavga. Ve tanrıları görünür kılan dili kesilmiş tanrıça! Ve ancak ölümsüzlükle doycak iştahın uğruna, kılıçlar çekilir.

art arda...

Bir yanında ise rafin “ zaptı için insanın” tanrılarca yazılan efsaneler.
Bir dağda oturmakta toprağın, suyun ve göğün haramileri. Kimi lir çalmanın keyfinde, kimi şarap içmenin. Nasılsa esirdir bereketin, çoğalmanın ve çeşitliliğin sahibi. Birinin ciğer yanmış da, insana sıcaklık mı taşımış! Doyumsuz kartallar ve prangalar ne güne durmakta! Başka bir kitapta tanrıların birleşme ve dağdan göğe taşınma seremonisi... Artık dağlar, tanrıları anlatacak seçilmişler için inziva yurdu ve emirler yükseltsin...

Ve başka bir raftan istilaya atılan dört nalın sesi. Makedonlar ve Romalılar kahraman,
Persliler ve doğulular yaban.

Tahta bir atın hikâyesidir göklere çıkartılan ve yılanların şahı ve ejderhayı yenen oğul ve
ölümsüzlük cengi ve demircinin özgürlük ateşidir üstüne toprak atılan!

Rafın “ ciltsizler” bölümünde, esmer tenli bilgelerin sesi. Kimi kuşlarla konuşan bir deli kimi
üzüm suyunun kolu, esrik ve kendinden geçme halleri, kimisinin de büzülür derisi, sözlerinin
bedeli...

Rafin zulasında duran el yazmalarında, büyük bir isyan! Gölgeleyen coğrafyayı haykıran kayıp nice can... Sonra dağı delenin hikâyesi. Ve damdaki bayrak düşüyle yazılmış aşkın meyvesi. Ve saklı tutulan destan, cengâverler kalesi. Ve kavalıyla sakallı derviş ve gırtlığıyla yazan onca ermiş. Ve ciğeri kan akıtan şairin bitmeyen çilesi... Bunlar, en kuytusundadır rafın bir ihtimal rafa yönelecek körpe gölgenin, gözlerinden ırak olacak. Haliyle, gözleri okşanmayacak yaprakların...

Ve başka bir sırada fareler ile insanlar koşturur. Babalar ile oğullarının sesi duyulur. Kızlar, o vakit ve bu vakit aşk mektupları doldurur. Ve şeytana ruhunu satmış mahlûkun “çok tanıdık” hevesleri uçuşur...

Bunların yanında şairler ahalisi. “ söz sahibi” olamayan, sözlerin efendisi... Kelimeleriyle, kurşuna dizileni de var, kurşuna yazılmış “ şiirler” ile övüneni de. Sürgünlerde büyütölmüş memleket hasreti de var. Ve – sırf – tat olsun diye yabancı bir ülkenin otel odasında memleketini özleyen de...

Şairler... Yaralarının sargı bezidir, oksijenli sözler...

Rafin tepesinde simli kuşe kâğıtlar. Et eritmenin formülü, erimeyen için durur pudralar. Namı büyük yüzler ve afişe yazılmış aşklar...
Hiç sesi çıkmaz bu kâğıtların. Körpe göz okumasa da olur. Camdan eksilmeyecektir soslu fotoğraflar...
Ve körpe gölge yaklaşır!
Raftan, toprağın suyu ile oynayan, beyaz gömleklilerin sesi duyulur. Dil çıkaran bir tipsizin icadından çekik gözlü çıplak bir kız çocuğunun teni kavrulur...
Ve bakar körpe gölge bir rafa, bir de tuşa!
Rafin diplerine demir yumruklar vurur. Ve darağaçları yeşil kapşonlu gençler için kurulur...

Sadece “ senelerden ibaret” reşit olan, göz kamaştıran cama dokunurken, henüz körpe olan kararsızca bakınır!

Ve raftan çağları ören harç, çelik kulelerin ardında kalmış nice burç görünür!

Ve mistik ve nihilistik deyimler ve sürreel fırçalar ve küllerinden doğanlar ve postmodern simülasyonlar! Ve ozon tabakası! Ve caz! Ve nüfus! Ve /...

Ve körpe gölge rafa değil, tuşa dokunur...

Ve tozlu raf yalnızlığında boğulur...

...

ŖİİRLERİMİN ÖYKÜSÜ/ÖYKÜLERİMİN ŖİİRİ

YAĞMURA TUTULAN ÇOCUK

Çocuk yağdı o gün, solmuş bir yüzün ardında...

Etrafı, olmayan atlarını şaha kaldıranlarla doluydu. Bir garip yarışta koşturuluyordu atlar, tozu ve dumanı olmayan hipodromda... Çocuk, yağdı o gün. Ve ne at, ne de etraftakiler bunu görmüyordu...

Ve yağmur da yağdı o gün. Hüzünler karıştı birbirine... Düşen her damla, asit olup yanağını yaktı çocuğun... Yağmurda biriken, dünyanın yükümüydü yoksa çocuğun kendi öyküsü müydü?

Bir tek toprak yoktu! Akarı, yeşertmek için kendinde saklayan ve çocuk ile yağmur yerde birikip azaltıyorlardı birbirlerini!
Çocuk yağdı o gün. Yağmur da. Ve etraftakiler, girdikleri yarışta ıslanmıyorlardı. Belki de bundan! Çocuğun yağdığını göremiyorlardı...
Ve çocuk yağarken, yağmura tutulan bir fert ve yağmur, çocuğun üstünde bir dert oluyordu...
Ama
İkisi de ıslanıyordu...

(HASRET VE HAMASETTEN!)

YARIM KAL'AN'

Usul gereği birbirine değen sağ ellerimizin, etrafında yanar çift projektörler. Ateş olur ayalar ve yelkovanın dörtnalını duyumsarız. Ve sönsün diye üstümüze tutulan ışıklar, sol elimize taş bağlar, sağımızın dayanamayıp erken çekilişine kızarız. İzansız duvarlarda izahlar asılıdır. Kusur harplerinde, öne sürülecek isimler aranır. Ve dününe ve yarımına bakılmaksızın, rastgele saplanılacak oklar bilenir. Ve haliyle, birbirini saracak dost eller, kanayarak yarım kalır.

Omuzumuzda, günahlarımızı not etmek için bekleyen bile” melek” olduktan sonra!
Başına “ güneşsizlik “ vurmuş an’ını bekleyen zehri kuruyasıca akrepler ve fırlatılmaksızın
yamacımızda dönen topaçlar varken, birbirini saracak dost kollar, kırılarak yarım kalır...
Ve biz,
Kulaç atarken elbiselerimizle gönül nehrinde, bizi çıplak gören gözler, ah! Kör olasıca!
Kırpiklerimiz erken kapanır. Ne yazık! Çıkacağımız uzun dost yolculuğu da düş olur, yarım
kalır...

KANATLI EZGİ

Hani dudağıımıza bir ezgi konar ya... Umarsızlığımız kanatlanır... Yükselir, kabarır ve bütün şehirlerimizi yakarız. Ama gözlerimiz bir zirveye çakılır...

Hani dudağıımıza bir ezgi konar ya bazen... Yaslanırsınız keskin bir çeliğe, ağacın kucağına gömülür gibi... Kanamaktan öncesi / ötesi hiç yokmuş gibi...

Avucumuzdan patikalar geçer ve derviş soylular yürür. İzleriz ve içeriz yine kana kana / kanaya kanaya

Hüznümüzle doğmuş gibiyiz! Ve hüznün, gözyaşımızdan birkaç adım önde durmakta. Bu yüzden hep, yaştan evvel biz düşeriz toprağa...

Hani dudağıımıza bir ezgi konar ya bazen... Umarsızlığıımız kanatlanır... Taşıdığı kılıçlarla deşer/keser bağlarımızı, gün yüzünden kaçan ahlaramız dökölür...

Yüksek rakımlı anıları solumak, ciğerlerimizi tıkatır. Çektiğıimiz hacimli nefeste gözlerimiz dolar, sözlerimiz öksüz kalır... Kat be kat sarılı bellerde, öykülerimiz incelir / incinir ve kırılır...

Hani dudağıımıza bir ezgi konar ya bazen...

Ah Delila...

Hüznümüzle doğmuş gibiyiz. Hani bir gün ağlasak sebepsiz ve hüznün verse bu halimiz...

MİRAS

Kayanın gövdesinde saklı ala geyiğini, gözlerin yıkadı... En sert tarafından taşın çektiğin/
direttiğin/ dirilttiğin hayat bize kaldı...
Maviydi ilhamın ve masmaviydi elindeki pencereden, suya yansıyan... Yazık ki süslere çok
kapıldık / aldandık ve sen gidince anladık...
Ah yakışıklı...
Şimdi
'Yaşam verdi'ğin ellerdedir düşlerin. Büyük bir aşk kaldı senden... Ve her kayada
gülümseyen gözlerin...

FATOŞ'A

CAN... GECİKTİM!

Akşam oldu. Güz indi. Ben kaybetmişken sokakları, bütün lambalar üstümdeydi... Koştum! Ama gölgem geçti dönüktü yine, gidiyordun... Kahretsin/kahrediyor! Ben yine geciktim... Can...

Elimde, yoksul bir fotoğrafın çocuk umursamazlığı. Avucumda elin ve etrafta bir evcilik havası... Varıyorum oynucağımız portakal ağacına. Ve “onlar kızdır” dediğimizde mandalinalar ve “ kötü çocuklar “ saydığımız turunçlar aynı yerdeler. Hala komşumuz çırcır fabrikasının bacasından, pamuk kuşlar uçuyor. Konuyorlar, annemize benzettiğimiz ağacımıza. Ağacımız /annemiz... Ağır, sessiz ve meyve veren perimiz...

Katil zar makinasının, yere serdiği tomruklar da duruyor. Ve babamızdan düşen parmaklar. Koruyucu devimiz hurma ağacına soruyorum seni “ gitti...” diyor. –oysa birlikte ağlamıştık o anda-

Kahretsin / kahrediyor! Ben yine geciktim...

Can...

Elimde, sürgün bir fotoğrafın genç umursamazlığı. Yan yana asi bakışlarımız ve etrafta bir devrimcilik havası.

Eylem sahamıza gidiyorum. Mahallemiz... Tarlalar ve kanal diplerinde duruyor, yükçe ağır ve edepli sözlerimiz. Çukurova da büyüüp hiç küfür edemeyen halimizi anımsıyorum. Beni şişiren, sen de doğuştan! Terbiyemiz.

Ve kanal duvarında bir çiçek, kendine tutunup büyüyen, duvarda serpilen sarmaşıklar... Seni soruyorum! “sudaydı... Çok uzun baktı... Ve akıp gitti...” diyor.

Kahretsin / kahrediyor! Ben yine geciktim...

Can...

Elimde, kayıp bir fotoğrafın acı umursaması... Ve etrafta, çökmüş gözün yalnızlık havası!
“ gitme!” diyememiş ya dilim ‘ o an’dan beri, susarak sevmelerdeyim...

Yanı başımda bir düğün sesi! Ah can...

Olsaydın /m.. güzelliğini izleyen körpe gözlere, kaşlarımı çatsaydım.

İncitmeyecektim inan! Az bir şey ağabeylik oynasaydım.

Sonra sarılsaydım...

Portakal çiçeklerine veda edeli çok oldu. Bu yüzden her bahar, Muş Lalerini topluyorum sana.
Taç yapıp saklıyorum altın saçlarına...

Akşam oldu. Güz indi. Ben kaybetmişken sokakları, bütün lambalar üstümdeydi... Koştum!

Ama gölgem geçti beni... Biliyorum, asırlar öncesinden bir anın,

kahredici bedeli...

kaybettim seni...

Dallarda konacak karda, ölümün de gizlendiğini bilmiyorlardı.”
“Yüzün yağmurdan kız kardeşim
Yüzün; artık sadece yağmurdan.
Ellerim sisten.
Bir daha tutunacak ellerinden.
Geleceğimiz, artık sadece yağmurlardan.
Ey kız kardeşim!
Damla damla karışıyoruz toprağa.
Damla damla uçurum çiçeklerine.
Hiçbir kapı çalışını merak etmiyor.
Pencere tıklatanlara “Kim o” demiyorum heyecanla.
Çünkü dönmeyeceksin sen.
O erkenci mevsimden.
Tıklatmayacaksın pencerelerini ömrümün
Üşüyen parmaklarıyla kapıyı çalmayacaksın.
Kalbini çalar gibi
Yüzün, artık sadece yağmurdan
Ey kız kardeşim!
Ben ise farksızım
Bir avuççuk külden”

BİZ KIŞLARI SEVİYORUZ

Biz kışları sever olduk. Genlerimizde bahar varken üstelik...
Cismimiz yokken henüz, kalbimize örülmüş barajdır iklimlerimizin katili... Nadasta
unutulmuş onlarca asır, ardılına istiflenmiş mevsimler, loğusaya hasret toprak... Hepsi barajın
bir yanı kalbimizin, biz tarafı...
Örülmüş bendin, baharı renksiz. Kart-posta-lara asılır çiçekler, zürriyetsiz...
Dizi çözülür çınarların her bahar. Ve fidanlar /filintalar yere serilir... Düşüşleri acı! Ne rengi
mühim ne de soy ağacı!

Fidan, fidandır yahu! Ha kalbimizin bu yanı ha öbür yanı.
Acının tonu değil 'dilleri' farklı...

Biz kışları sever olduk. Genlerimizde bahar varken üstelik...
Dağlarımıza ateş yağıyor yazın. Her yükselti bir golgotha oluyor. Geleceğimize çakılan mıhlardan, eksilen can suyu. Ve kâmile ermeyenin yitirilişinden bize kalan, göğsümüze oturmuş bir heyula...
Sonbahar... Daha sararmadan dökülen kırmızı yapraklar mevsimi. İnsan icadı karabulutlardan yağın ayrılık...
Biz kışları sever olduk. Genlerimizde bahar varken üstelik...
Kar yağsın, her yeri kaplasın ve beyazdan olsun üşümemiz. Zira kar yağınca, daha az ölecek gençlerimiz

“Not:
Bu metnin yazıldığı vakitlerde;
Roboski’de fideler, şebnem ile dans ediyorlardı...”

BATI-K HAZİNE

Haramiler kuşığı dolanmış, simi gümüş, harcı altın Helen. Hırsız medeniyet!
Eteğini öpen dili gür, vicdanı akçe ihtiyar, Homeros! K r kuyunun destancısı, kalemsiz
vakanüvis. Ve dizilerinde oturan, cennet bah emizden yiyen  ocuklar. Fikrimizin katili
Platon, kılıcın efendisi Aristo.
Sırtını dayandığın yastık başı büyük Olympos. Onca tanrı, onca destan, onca görkem. Yalan!
Temelinde büyük bir talan...
Ve vatanımız...
Yediğiniz, içtiğiniz sofr . Sonra baldıran, fitne/fesat ve kılıç... Yaraladığınız evimiz, Güneş
yurdu!

-sizdeki adıyla Ortadoğu-

Haramiler kuşığı dolanmış, simi gümüş, harcı altın Helen. Hırsız medeniyet!
Ve bıraktığınız hazine; eziyet...

ANKARA'DA KÜRDÜN ŞARKISI

Ankara’da

Kürdün biri, şarkı söyler Sakarya caddesinde... Masallarda aslan sütü ve zifir. Dizilirler, boynunda gelecek hükümlerimiz takılı, hükmü yoklar tayfası. Mekanda garip bir Kürt havası. Alkışlar! Alkışlar! Bir çeşit Anadolu sofrası...

En otantiği yenir mezelerin. Yeşil kapüşonlu, kızıl, kırmızı muhabbetler patlatılır. En pahalısından! Ve kalbimizde kurulu köz üstünden çalınır saz ile söz... Alkışlar! Alkışlar!

-masaların doluluğunu süzer bir çift göz-

Ankara’da

Kürdün biri, şarkı söyler Sakarya caddesinde...

Öyle ya!

Kürt, şarkı söyleyebilir sadece. Üstelik Ankara’da bile yapabiliyor bunu. Daha ne?!

SON AT-I

Son atının kuyruğu ve yelesinde mücevher. Sırtındaki taht için yutkunanlara sahne...

Oysa Ömürlük kuliste ruh yok!

Cebinde ayna ile dolaşanların, kendinin değildir gülüşleri. Ve hasetten nasırların, sızısını dindiremez alkışlar! Sahne, ayna ve alkış: kesafetin, cilalanmış sunumu...

Ah

Coşkun ölüler topluluğu, halkın suskun şairleri ve kendini yuhalayan sanatçılar... Kalkın! Son atının kuyruğunda dolaşanlara kalmış sahne.

Bırakmayın!

MASKELİ DÜĞÜN ALAYI

Maskeli düğün alayındayız. Balo, Schopenhauer'un tanımı! (balo da maskeler yüzü örter.

Düğünde ise yüz, kendini maskeler)

Soru 1= maske düşebilir/ indirilebilir. Ya deri?

Soru 2= hangisi daha tehlikeli?

Maskeli düğün alayındayız. Her şey tek sefer'liğine...

Gülüşlerden badana, sıvası dökülen ben'e örtülen rengârenk albeni ve sabaha kalan " ah keşke" li mutlucuk hevesleri...

Çağın tapınağı " ifşa dağı ". Yakalarda, müritliğin sembolü dedi ve kodu çiçekleri...

Evet evet!

Maskeli düğün alayıdır gördüğümüz. Her şey tek sefer'liğine... Tek geceliğine. Tek'liğine...

AHLAK- LAKÇILAR

Dilde pelesenk ise edep,

Ve sadakat

Ve ahlak

Göz, boyun eğmiyorsa hiç, vicdan ölüdür! Riya günüdür...

(yaşadık, üzüldük, ama öğrendik)

Aslında ahlak:

Dile çok getirenin, üstüne toprak attığı bir gömüdür...

ÖLÜ ŞİİR

An gelir

Edeb'e biat etmez kalem. Oluk oluk kırmızı kaos akar içinden. Beyaz kesilir mürekkep ve adı tümce olan meftayı taşıyamaz kelimeler. Noktalar ise bu sona yakışmaz, duracak bir yer bulamaz...

An gelir

Ünlemler, kalbin ritminde saklanır. Ukala kavramların yürekle işi olmaz / buluşmaz. Hem buluşmalar ne olur? Anlam yoksunu bir yazın çıkar kaos dağılmaz.

Kelimeler, aşksız sevişmeyi denerler!

Nafile! Bekledikleri “ nur topu” doğmaz...

An gelir

Kalbin ritmine saklanmış ünleme dönülür/ dans edilir. Mecburen! Ezberlenmiş dansın ruhu kadar, her zaman ki insan kadar... Mürekkep-gillere veda edilir. Edeb'e biat etmeyen kalem çürür... Ruh uçar, şiir ölür!

BAZEN SUSMAK GEREK

1. SEBEP

Bazen susmak gerek. Bir pusuya düşer dilin! Çağın revaçta mesleği “ dil avcılığı “. Bir söz, bir eda: nice girdabın nice giriftin mayası...

Zaman, mezata düşmüş çalıntı sözler zamanı... Düşünmüş ve hala düşünenlere gerek yok! Alıntılar kâfi. Fikre gerek yok! Kıvraklıktır aranan. Heybesinde, yağlı ekmek ve oyunculuk birde, sövercesine övgüler taşıyanadır. Platform / kürsü / zıkkımın kökü!

Bazen susmak gerek, gürlemek için daha sonra. Taş basmak bile, yangında kavrulurken...

2. SEBEP

Söz / kalem hürmetine, tadına... Mayalansın şarkılar, demlensin romanlar ve sanatçılara açılsın kapılar. Ezber susamlı retorikler kalsın ve aşk için yükselsin selalar...

Bazen susmak gerek... Suyu ekilen umutlar ve ateşten arta kalanlar görünsün. Bir çocuğun gamzesine sığınıp, anamın göğsünde uykuya dalınsın... Yükünün ağırlığını bilen bir polen olup yârin gözlerine bakarken de özlem duyulsun...

Her gün vurulan bir dağın yüreği... Mekabın bastığı toprağın üstünü değil sadece, altını da görebilenler... Ve uzayıp giden patikaları anlayabilenler... Konuşsun!

Bazen

Ağır ağır, derin derin, fırtınaları gömerek... Bütün gemiler ile orduları kıyıya çekmek gerek.

Bazen susmak gerek...

Rezervasyon yaptırdık boş sayfalara. ‘Bazen’ dedik sadece! Karşıyız ömür boyunca
susmalara.

İmza

Mısrarlar

3 Kasım 2011/ Bingöl kapalı Ceza Evi